

De liefde van een discipel voor zijn Heiland

Honing
en
doorns

Colofon

ISBN: 978 94 6365 238 4

1e druk 2020

© 2020, Annemarie van der Beek

www.annemarienvanderbeek.nl

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Bron foto voorkant: NASA/ESA and

The Hubble Heritage Team (STScI/AURA) NGC 3372

Carina Nebula 8000 lichtjaren van de aarde

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De liefde van een discipel voor zijn Heiland

Honing en doorns

Annemarie van der Beek

Voorwoord

Ik had nooit gedacht dat ik dit verhaal zou gaan opschrijven, ik wou het zelfs niet opschrijven; een onwillige schrijfster, ik.

Het begon in 2004, met korte 'films' van beelden, gezien door de ogen van de vervloekte apostel. Deze beelden bleven jarenlang komen en ontvouwen zich tot een wonderlijk testament. Een testament van een dapper leven, een dienend leven. Een leven waarin de liefde van God onvoorwaardelijk was en Jezus precies wist wat hij deed. Dit 'leven' was al zo lang onderdeel van mijn gedachten en dagen dat ik er nooit meer bij stilstond.

Maar na het afronden van mijn eerste boek bleven de beelden van het hoofdstuk Ja zich in mijn hoofd herhalen en herhalen, elke dag weer. Het wou geschreven, moest geschreven worden! Toen ik het eerste hoofd-

stuk aan het toetsenbord van onze oude computer had toevertrouwd, werd het stil, tot de volgende morgen. Het kostte al mijn moed om door te schrijven.

Gelukkig waren de beelden geduldig en keurig in tijdsbepaling.

Verderop in het schrijfproces, wanneer ik soms niet begreep waar ik naar keek, kon ik letterlijk het Nieuwe Testament openslaan en daar al in letters vinden wat zich ook voor mijn geestesoog afspeelde. Dit was behalve heel handig ook een verrukkelijke bevestiging en een ondersteuning in een voor mij spannend proces.

Ik vind het eindresultaat zelf mooi. Hoewel het niet echt van mij voelt. Deze versie, dit testament van de gebeurtenissen rond de kruisiging, is zó logisch, zo wonderlijk liefdevol en heel. Het brengt Jezus heel dichtbij. En als ik dat bereik, ja, dat zou ik echt geweldig vinden. Want dat wij massaal de kerk de rug toekeren, ligt natuurlijk niet aan God of Jezus.

Toen ik klaar was met schrijven en lipkauwend vol aarzeling met de hond door het zo verlaten Groninger landschap liep, vond ik een veld vol met klavertjesvier. Meer dan honderd. God is goed, oneindig goed. Onvoorwaardelijk in zijn goedheid en volmaakt in zijn Liefde. Dat is een feit. Mag u iets van dat feit in mijn met zorg gekozen woorden vinden.

Annemarie van der Beek

*Met dank aan mijn lieve gezin,
in wiens gezegende gezelschap,
het makkelijk te geloven is,
dat Hij de aarde heeft bewandeld.*

“Eenieder die denkt dat de hel vol met vuur is,
een brandende massa met verschroeiende
vlammen, is er nooit geweest.”

Ja

Mijn jeugd was goed. Net als dat mijn ouders goed waren. Mensen als een stuk grond waar je graag je huis op wil bouwen. Stevig voor je fundatie en vruchtbaar voor je akkers.

Mensen met een inborst vol rechtvaardigheid en geloof.

Misschien was het meest opvallende aan mijn jeugd ons huis. Het was gemaakt van steen en groter dan de kleine huizen van leem om ons heen. We hadden drie kamers in plaats van een, met een kleine houten voordeur, met leren scharnieren, die echt dicht en zelfs op slot kon. Ons platte dak was gemaakt van gevlochten takken en stammen, die rustten op de dakspanten en net als bij de burens verborgen waren onder een dikke laag klei die de takken bedekten en de openingen opvulden tot een egaal en hard geheel. Het was al vroeg mijn taak om deze klei na een regenbui weer glad en ste-

vig te maken. Een hoge balustrade belette mij mijn eerste jaren het uitzicht over de andere daken. Zodra het weer het toeliet, sliepen we onder de sterren op ons dak. Mijn vader vond het heerlijk onder het hemelgewelf. “Dan kan God mij beter zien en ik hem beter horen.” Vlak voor de sabbat droogde mijn moeder onze was in de zon op ons dak. Het fijnst was de tijd van overvloed en oogst, wanneer er nog net genoeg ruimte over was voor onze drie matten en het dak verder geheel bedekt lag met vruchten om te drogen. Een zoete geur vulde de nacht en ik bleef extra lang wakker om deze in te ademen, tot ik hun smaak op mijn tong kon proeven en mijn longen voller leken dan mijn maag. Meestal gingen we met zijn drieën tegelijk naar bed, dan hoorde ik mijn vaders vermoeide lichaam snurken nog voor ik mijn ogen dichtdeed. Soms hoorde ik mijn ouders’ liefkozingen en fluisterende zuchten van liefde. De heerlijke liefde tussen twee mensen die elkaar als een zegen ervaren en dit in duizend woorden zouden kunnen uit-

spreken, maar waarbij één blik ook genoeg is. Mijn ouderlijk huis was gevuld met liefde en ik dronk deze gretig op, tot hij mij een stille vreugde gaf in het leven en een diep vertrouwen in God.

Onze synagoge was door mijn vader gebouwd en ook van steen. De bouw was zo, dat eenieder die de dienst bijwoonde zijn blik op Jeruzalem gericht had. Mijn vader was regelmatig gebedsleider en de lucht leek te trillen van God, de Almachtige, als op de sabbat, in het eerste daglicht, alle joden uit de wijde omgeving naar de synagoge liepen. Soms, wanneer de zon buiten nog zwak was, leken de zeven dansende vlammetjes in de kandelaar naast mijn vaders gebogen gezicht het enige licht op de wereld. Zijn lage stem bromde door de ruimte bij de openingszegeningen en de lofspraken tot God, de Eeuwige en Almachtige, voor hij de thorarol opende en een ander aanriep om deze te gaan voorlezen.

Ik hou van God zoals ik van mijn ouders hield, met heel mijn hart. Ik probeer mij te herinneren wanneer het mij duidelijk werd dat mijn leven anders zou verlopen. Ik denk dat deze kennis er altijd al was. Nog voor ik over de rand van de balustrade kon kijken, was er diep binnen in mij een gevoel dat ik, alleen ik, op iets wachtte. Dat ik geboren was en bestond voor dat ene, hoewel ik geen enkel idee had wat dat ene was. Eerst dacht ik dat ik misschien een bijzonder beroep zou gaan uitoefenen. Maar al vroeg, voor ik mijn hoofd moest bukken voor onze voordeur, merkte ik in mijn hart een liefde voor het vak van mijn vader en zijn vader voor hem: metselaar. Of eigenlijk: huizenbouwer. Ik leerde de vaardigheden van zijn ambacht met een kinderlijk gemak en verheugde mij over de resultaten. Mijn vaders lof en trotse glimlach vulden mijn dagen, mijn lichaam schoot omhoog de lucht in en op mijn borstkas en zachte wangen verschenen de eerste donzige zwarte haren.

Toen kwam de dag waarop mijn leven een andere wending nam.

Er werd in huis een feest georganiseerd zoals ik nog nooit eerder had gezien. Mijn moeder woonde in die dagen in de keuken en hardwerkende vrouwen, uit de hele omgeving, verlichtten gewillig de vele taken van de metselaar zijn vrouw.

Na de geboorte van mij, haar enige zoon, traden er complicaties op. De vroedvrouw wist het vele bloeden te stelpen, maar mijn moeders lichaam droogde op als een woestijn en de veeltallige taken van een vrouw moest zij zonder de helpende handen van dochters volbrengen.

Bij het aanbreken van de dag van het feest word ik wakker met mijn vader aan mijn zijde. Met zijn eeltige handen trekt hij puntige vormen in de haren van zijn lange baard en voor ik goed en wel wakker ben, begint hij te vertellen. Een jaar na mijn geboorte kreeg zijn beste vriend, Marcus de timmerman, een blozende dochter die hij Rebekka

noemde. Mijn vader, Silas, en hij beloofden elkander hun kind voor het huwelijk.

Mijn borstkas lijkt te verpletteren onder het gewicht van dit nieuws.

Dit mag niet. Ik wacht. Al weet ik niet waarop, ik wacht. Ik wacht op de dag waarop God mij laat zien waarop ik wacht. Om mijn ouders niet ten aanzien van allen verdriet te doen, laat ik mij die dag met de mooie, jonge Rebekka verloven. En daarmee begint het stille gevecht tussen mij en mijn vader. Hoewel we beiden liever weinig zeggen dan veel, dwingen we de ander keer op keer tot een discussie. Hij kan niet begrijpen dat ik niet wil trouwen, niet kán trouwen. En eerlijk is eerlijk, ik kan het niet goed aan hem uitleggen. Mijn woorden, dat het voelt of ik wacht op iets, betekenen niets voor hem en zijn woorden van plicht en trouw, hoewel waar, veranderen niet dat wat ik zeker weet. Nimmer zijn we het eens. Beiden geven we geen haarbreed toe. De jaren verstrijken. Het dons op mijn wangen verandert in een

baard en de jonge Rebekka groeit op tot een prachtige vrouw. Een vrouw die ik, tot mijn eigen ellende, ook nog begeer. Een vrouw van wie ik weet dat ik kan houden, met respect voor het leven en geloof in haar hart, met zorgzaam gekozen woorden en liefhebbende ogen. Een mens van wie je je kan voorstellen dat God in het boek Genesis zegt: ‘die ons evenbeeld zijn.’

Elke dag, als ik alleen ben, lig ik op mijn knieën voor mijn God.

Laat mij de weg zien die in mijn hart voelbaar is. Laat mij zien wat ik weet, maar niet begrijp. Geef mij de kracht en wijsheid om naar Uw wil te handelen. Help mij, oh Jahwe, om nee te zeggen tegen mijn vader.

Toch komt het niet tot een oplossing. Tot ik mijn moeder huilend in de keuken boven de vijgen vindt en ik het allerdomste doe, het allerergste, dat wat ik mijzelf uitvoerig beloofd heb nooit te doen: ik zeg ja. Onder háár vragen, haar twijfels, haar verdriet en haar pijn bezwijkt mijn nee. Zij, die zo graag

een schoondochter wil en kleinkinderen aan haar ouder wordende voeten. Zij, die alle dagen zwijgzaam naar haar mannen heeft geluisterd, bewerkstelligt in één keer wat mijn vader in al die jaren niet kon. Ik zeg ja, en nog voor de klank mijn mond verlaten heeft, heb ik spijt. Maar de blijdschap en de tranen van vreugde in mijn lieve moeder haar gezicht, leggen mijn tong het zwijgen op. En het woord nee, dat ik wil uitschreeuwen, blijft jaren in mijn keel hangen.

Dus ik trouw, met de prachtige Rebekka. Een vrouw die zoveel beter verdient. Een vrouw die mij elke dag, ondanks mijn stugge karakter, zoveel blijdschap brengt. En Rebekka is alles en zoveel meer dan ik had gehoopt. Mijn nachten op het open dak zijn voorbij. Samen, in de kleinste kamer van mijn ouderlijk huis, delen wij nachten vol liefde en passie. Die passie vult haar buik tot drie keer toe met het door God gegeven wonder van een kind. En dat wat ik eerst zoveel met Rebekka deel, dat wat mij tot